

NAGY MÁRTA JÚLIA

A támadás természete

Így leszünk állatok megint. Megduzzad a moha,
ernyős lombok fednek el, de lent, a sárban
alvad ösvénnyé hajszálvékony vérfolyam,
partján aranypihés, acélkarmos jaguárkölyök
kaparászik. Hiába keressük fönt a bársonyba vont
madarakat, itt pusztán nyirkos, bőrödöző, olajos sötét van.
Csak a pöttöm ragadozó racsít, fogai gyémántja
szeli ketté a méreg éjszakájának földjét és fáit,
és támad téged is egy tócsa másik partjáról,
amit a fák könnyeztek az esőből. És a foga elér,
ahogy az eső ér össze a fák sírásával, átnő a túlpartra,
közben belefolyatom azt a bíbor patakot az én vérembe,
hogy az keringjen bennem tovább, meg ez a szikláknál
némább és viharból sötétebb éjszakája a talajnak,
ami még nem halál, mert sose volt, csak mindig
vele hozakodtak elő, mi mind, sokan, mindenki,
akik belekeveredtünk, felvesszük annak
az állatnak az alakját, aki aranyszínű gombolyag,
és amíg ki nem nyitja a száját, zabálnivaló
a Vérparton, szeméremszőrzet-dzsungelben.

A Törpe Amazon indulója

Mintha biliárdozni akarnék,
de nem adtak dákót, ezért veled mérkőzöm meg
puszta kézzel, Hegyi Óriás.
Színes golyókat görgetek az öledben,
egyben modellálom azt is, mi a kiherélés,
vicsorgok, féltavas első vadak állkapcsából
elszabadult lehelete vadul orkáná.

Vérpöttyös golyókat gurítok, horzsoláscirmos
padlókon járok, elfelejtett idolk rajzolódnak
ki a mellvértemen, hozzájuk hasonló gyereket
akarok szülni neked, *most*, de nem osztod a rajongásomat.
Óva intesz, *ne*, ez még csak féltavas.

Mindezt azért ajánlom fel, mert vereséget szenvedtem
általad, és ilyenkor muszáj engedni.
Leolvasom a legendánkat a képregényekkel terített
asztalokból, amiket abból az időből hoztak,
amikor még cserebogarakat tapostam el –
de *most* még csak pajorok, nem roppannának kellő zajjal.
Ez még csak féltavas – nyüszögöm a nyelven,
ami kihalt, mielőtt lejtünk a fáról.

Medália Madonna

A hegy méhéből kiolvadt baglyok
A levegőn egyből megkövülnek,
Őrzik a házat.

Vasrúddal hímez kerteket a hegyre
Egy asszony, aki sohasem ismerte
A lázat.

Smaragddá, rubinná fagy a meggyfa ága,
Kővé vált komondor többé már
Nem őrzi kincsét.

Utcakölyköket dobál drágakővel,
És óborral árasztja el vagy vérrel
A pincét.